

MAANDBLAD VAN „OUD-UTRECHT”

VEREENIGING TOT BEOEFENING EN TOT VERSPREIDING VAN
DE KENNIS DER GESCHIEDENIS VAN UTRECHT EN OMSTREKEN

1 APRIL
1938

ONDER REDACTIE VAN:
G. A. EVERS

13^e JAARGANG
N° 4

UITGAVE DER VEREENIGING. ADRES: VAN SPEIJKSTRAAT 20

MEDEDEELINGEN UIT DE VEREENIGING.

In de bestuursvergadering van 22 Februari l.l. is, zooals in de algemeene vergadering van 28 Februari d.a.v. reeds werd medegedeeld, in de plaats van den heer G. A. Evers tot secretaris van „Oud-Utrecht” benoemd Mr. J. W. C. van Campen. Voortaan gelieve men dus alle stukken voor de vereeniging aan diens adres: Frederik Hendrikstraat 72, te zenden.

Redacteur van het Maandblad blijft de heer Evers, aan wiens adres: Van Speijkstraat 20, gaarne alle bijdragen voor het vereenigingsorgaan ingewacht worden.

De zgn. kasteelentocht, die dit jaar langs de Grebbelinie gaat, zal vermoedelijk in den namiddag van Zaterdag 28 Mei a.s. plaats vinden. Nadere mededeelingen daaromtrent zullen in het e.v. nummer worden gedaan.

Door de welwillendheid van de Directie der Nederlandsche Spoorwegen zullen een aantal leden van „Oud-Utrecht” en hunne dames in de gelegenheid kunnen zijn, om op den toren van het 3^e Administratiegebouw aan den Catharijnesingel een uiteenzetting te volgen, die **Prof. L. van Vuuren**, hoogleeraar in de geografie te Utrecht, op Zaterdag 23 en zoo noodig op Zaterdag 30 April a.s., telkens ten half drie ure, geven zal over

Het cultuurlandschap in de omgeving van Utrecht.

De beperkte ruimte op het platform van den toren is oorzaak, dat telkens niet meer dan een 25-tal personen kunnen worden toegelaten. Leden, die aan deze excursie wenschen deel te nemen, gelieven zich vóór 15 April a.s. bij den Secretaris aan te melden.

Namens het Bestuur: H. WALLER, Voorzitter.

J. W. C. VAN CAMPEN, Secretaris

(Frederik Hendrikstraat 72).

JAN DIRK CHRISTIAAN VAN DOKKUM †.

Te Wageningen, waar hij van 1920 tot 1933 bibliothecaris der landbouw-hoogeschool was, overleed 28 Februari l.l. de heer J. D. C. van Dokkum.

Geboren te Utrecht in 1868, kreeg hij op 18-jarigen leeftijd een aanstelling bij de hier gevestigde universiteitsbibliotheek, waar hij tot het einde van 1905 werkzaam bleef, om daarna als assistent-bibliothecaris naar de universiteitsboekerij te Amsterdam over te gaan. Het gezin Van D. bleef echter te Utrecht wonen en verhuisde eerst in 1915 naar Bussum, van waar het in 1920 naar Wageningen vertrok.

Dirk van D. stamde uit een kunstzinnig aangelegde familie: zijn vader (1828—1903) was de vermaarde teekenaar-modelleur der toen nog in Utrecht gevestigde zilverfabriek van J. M. van Kempen, zijn broer Gerrit (1870—1931) de bekende kunstschilder en etsen. Zelf heeft Van D., evenals zijn vrouw de zangeres en muziekpedagoge Mina Smits, een vooraanstaande plaats in het Utrechtsche muziekleven ingenomen en bovendien bij of voor composities van anderen verdienstelijke verzen geschreven.

Vooraf in den tijd, toen Van D. niet meer te Utrecht woonde, is hij in tal van geschriften van de onveranderde genegenheid voor zijn vaderstad gaan getuigen. Vele van die geschriften zijn van blijvende beteekenis, omdat er herinneringen aan zelf beleefde en vaak sterk doorleefde gebeurtenissen in zijn vastgelegd. En daarbij schreef zijn vlotte hand altijd het passende woord, dat de goede zijde naar voren bracht, de beschreven zaak of persoon in het juiste licht plaatste. In dat woord weerspiegelde zijn persoonlijkheid.

Behalve aan de werken van meer algemeenen aard: In en om Utrecht (Utrecht, 1906) en Ons mooie Nederland: Utrecht (Amsterdam, 1918), worde hier herinnerd aan zijn opstel over „Eénheid in ons bibliotheekwezen” (De nieuwe gids 1909, met een vervolg in 1915), waarin o.m. zeldzame bijzonderheden betreffende het interne verkeer der Utrechtsche hoogeschoolboekerij zijn vastgelegd, die voor een deel ook aan mededeelingen van zijn oom Piet, die er van 1865 tot 1905 conservator was, ontleend zijn. Daarbij sluit een artikel bij het zilveren ambtsjubileum van den lateren conservator dr. J. Alblas (Maandblad voor bibliotheekwezen 1915) aan.

In „een Nederlandsch profet” (De boekzaal 1912) bracht Van D., omstreeks een halve eeuw na de verschijning van dr. Dioscorides' anno 2065, hulde aan den voorspellenden geest en den verzienden blik van den Utrechtschen hoogleeraar Pieter Harting; in zijn opstel „hoe de Utrechtsche hoogeschool een uni-

versiteitsgebouw kreeg" (Jaarboekje van „Oud-Utrecht" 1936) vertelde Van D. van de vele moeilijkheden, die uit den weg geruimd moesten worden, alvorens in 1892—1894 een nieuw academiegebouw aan het Domplein kon verrijzen.

Over het muziekleven te Utrecht handelen het gedenkschrift „de muziekschool . . . bij haar 40-jarig jubileum" (Utrecht, 1915), de biografie van „Catharina van Rennes" (Baarn, 1917), en de opstellen „de Utrechtsche toonkunstaafdeeling in haar ontwikkelingsjaren" (Jaarboekje van „Oud-Utrecht" 1931) en „een episode uit het Utrechtsche kunstleven in het einde der 19de en het begin der 20ste eeuw". Het eerste gedeelte van het laatst genoemde opstel, dat over den Kunstkring en de Shelfishclub gaat, zag in 1937 het licht; het tweede gedeelte, dat den Muzikalen kring, waarin Van D. zelf een leidende figuur was, beschrijft, staat gezet, om in het Jaarboekje 1938 te worden afgedrukt.

De „bibliographische aantekeningen over Van Alphens „Kleine gedigten voor kinderen" (Het boek 1917 en 1918) beschrijven de verschillende edities met de telkens modieus gewijzigde prentjes van het vroeger het meest gelezen en nu nog het meest gezochte kinderboek, die alle door de Utrechtsche uitgeverfirma Van Terveen werden verzorgd.

„Een verdwenen Utrechtsche industrie en een vergeten Utrechtsch kunstenaar" (Jaarboekje 1935) handelt over de zilverfabriek van Van Kempen, toen ze nog te Utrecht werkte, en over de vele daar door Van Dokkums vader ontworpen kunstwerken.

In het opstel „het rijwiel en het wielrijden te Utrecht" (Maandblad van „Oud-Utrecht" 1929) treden voor een groot deel, evenals in „Enkele Utrechtsche spreekwoorden en zegswijzen" (Jaarboekje 1926), herinneringen aan prettige jeugdijaren naar voren.

Een enkele maal slechts heeft Van D. een meer oudheidkundig onderwerp verwerkt en wel in „De bouwwereld" van 1914, waarin hij over „St. Marie en de ossenhuiden" heeft geschreven.

„Oud-Utrecht" heeft in Van Dokkum een gewaardeerd lid verloren, wiens toewijding en trouw ze dankbaar blijft gedenken. E.

PAULUS MOREELSE, 1571—1638.

Tentoonstelling zijner werken in het Centraal Museum,
12 April—8 Mei 1938.

De driehonderdjarige gedenkdag van het overlijden van Paulus Moreelse (5 Maart) is voor de directie van het Centraal museum aanleiding geweest, om een herinneringstentoonstelling aan dezen Utrechtschen meester te wijden. Ze wordt 12 April a.s. met een voordracht over het leven en de kunst van den schilder door de

conservatrix van het museum, jonkvrouwe dr. C. H. de Jonge, geopend. Omstreeks denzelfden tijd zal de monographie, waarin het vele bekende werk van den kunstenaar wordt besproken en afgebeeld, van de hand van freule de Jonge verschijnen.

Paulus werd in 1571 als derde kind van den kuiper Jan Moreelse in de Snippevlucht (Oudegracht) geboren en stierf in 1638 als een zeer vermogend man. Behalve een voortreffelijk en nog bij zijn leven gewaardeerd portret- en genreschilder is hij een toegewijd en geëerd stadsbestuurder (1618—1638) geweest, die bovendien als bouwmeester verdienstelijk werk tot stand hielp brengen.

Van zijn jeugd en zijn opleiding weten we zoo goed als niets en stukken, die hij vóór zijn opneming als meester in het zadelaars-gild (1596), waarvan de schilders toen deel uitmaakten, vervaardigd moet hebben, zijn tot heden niet bekend geworden. Vermoedelijk heeft hij tusschen 1596 en 1598 onder Michiel van Miereveldt in Delft gewerkt en van 1598 tot 1601 in Italië gereisd. In 1602 trouwt Moreelse en begint hij zijn levenswerk te Utrecht, waarheen hij reeds met eenigen schildersroem beladen uit Italië terugkeerde en waar ook van buiten de stad de opdrachten hem toevloeiden.

Moreelse heeft het grootste aandeel gehad in de ontwikkeling van de schilderkunst zijner geboortestad. Daar hij zijn vak geleerd heeft in de laatste periode van de Romanistische kunst der 16de eeuw en zijn persoonlijk talent ontwikkeld heeft tijdens de opkomst der nationale schilderkunst onzer gouden eeuw, overbrugt hij twee bloeitijdperken.

De thans tijdelijk saamgebrachte collectie (omstreeks 40 schilderijen behalve de teekeningen en gravures) biedt de zeldzame gelegenheid, om het werk van dezen voornamen vertegenwoordiger der Utrechtsche school te overzien en te leeren verstaan.

E.

UTRECHT IN ROMANVORM.

WOUTER VAN RIESEN, Een Rococo-huwelijk. Zutphen [, 1931]. (336 blzn.). 8o.

Het is ons niet duidelijk geworden, wat de bedoeling is van dezen roman en waarom hij werd gedrukt. En vreemd schijnt het ons in historisch opzicht, dat de voorbereidselen tot de bruiloft van dit rococo-huwelijk worden gemaakt op het slot Dohna, dat in 1402 werd verwoest, en waaraan de in 1803 ter plaatse gebouwde toren slechts de herinnering bewaart. Ook konden wij niet te weten komen (de schrijver beantwoordde ons verzoek om nadere inlichtingen niet), of de genoemde namen op historische personen slaan. Om deze redenen moeten wij hier volstaan met de mededeeling, dat Utrecht in dit sombere en vaak moeilijk te volgen verhaal een paar maal wordt genoemd.

Zoo lezen wij in het begin (blz. 24) over de Gravin van Dohna, die tijdens

den Oostenrijkschen successie-oorlog (1741—1748) is uitgeweken naar Zeist: „Ja, het verkeer was inderdaad onbeduidend voor een Gravin van Dohna, gewoon te Zeist haar dagen te slijten aan de speel- of kaptafel, in een kring van haar het hof makende heeren, waaronder velen uit de Utrechtsche universiteitskringen. Hoewel ook niet allen daar uitblonken door geest en vernuft, vooral niet haar beschermeling, Prins Wilhelm von Kulbach, die daar een tijdlang college had geloopt, zonder noemenswaardig resultaat”.

Later als deze Gravin van Dohna een landhuis aan de Vecht bewoont, raakt zij bevriend met Diederik Jacob van Tuyll, heer van Zuylen en Westbroek, Baron van Serooskerken en Mevrouw Van Tuyll, geboren Helena Jacoba de Vicq (blz. 219). „En... onderhield een levendig verkeer met Mevrouw Van Tuyll. Zij hadden zelfs haar leesuurtjes ingesteld, waarop zij nu de „Pamela” [1740] behandelden van Richardson, het romantische werk, dat algemeen gelezen werd en tot de lievelingsboeken van Mevrouw Van Tuyll behoorde. Zij zou deze uren spoedig moeten missen, want de Van Tuyll's gingen over enkele weken het Huis Zuylen weer verwisselen voor hun winterverblijf aan de Kromme Nieuwe Gracht [thans no. 3], rustig gescheiden van het stadsrumoer door het kanaal [!] en te bereiken over een echt Hollandsch bruggetje. Maar zij hadden Mevrouw von Dohna uitgenoodigd daar te komen logeeren, als zij den winter buiten — op nog geen half uur afstand van Utrecht — te eentonig mocht vinden”.

Een uitnoodiging, die niet onderschat werd door de Gravin, want (blz. 221) „zij had hier zoo volop gelegenheid connecties aan te knooopen... Hier, in het cosmopolitische Utrecht, waar politici uit alle landen zich op de recepties vertoonden; zoo dicht bij Den Haag”. En verder (blz. 226): „hier vond zij eindelijk, wat zij zoo lang gezocht had: een omgeving van beschaving, van vreugde, van vriendschap, van waardeering!”

Verder uitgewerkt zijn deze passages niet. Ze wekken wel een geheel andere voorstelling van het Utrechtsche leven in de tweede helft der achttiende eeuw, dan tot heden als meer juist werd aanvaard.

C. C. v. d. G.

KLEINE MEDEDEELINGEN.

De ooievaar van de Vischmarkt. — In een feuilleton der *Nieuwe Rotterdamsche courant* van 29 Januari i.l. vertelde M. W. van de ooievaar, die als gelukaanbrengende vogel steeds een belangrijke plaats in ons volksleven heeft ingenomen en overal bescherming genoot. De schr. vestigt daarbij bijzondere aandacht op de lepelaars, die vroeger op de vischmarkten in verschillende plaatsen van ons land werden gehouden en daar vrij en frank rondstapten. Over de Utrechtsche wordt verteld, dat „de vergeelde historischebladen van het oude Utrecht spreken van een gebeurtenis, die ernstige gevolgen had. Vadertje of Moedertje Langbeen schijnen daar eenmaal het vischvrouwengeduld op

een zware proef gesteld te hebben. Een der dieren pikte brutaal in iets van de vischbanken, waar het zeebanket verleidelijk lag uitgesteld. l'Appétit vient en mangeant, de ooievaar ontdekte bij dit onderzoek, dat de snoode mensch altijd het lekkerste voor zich zelve gehouden had en hen met koppen en ingewanden vereerd had. Dat moest maar eens veranderen en onze vogel bleef doorpikken en alles door elkander gooien.

Zoo iets was Mosselen-Ka of Dientje de Bot te veel. Behalve de kaken zaten destijds ook de handen van de vischvrouwen los. Ze vergat keuren, verordeningen, placcaten enz. en gaf het brutale beest er eentje van „raak'm”, zoodat de ooievaar een

oogenblik suf stond te kijken. Hooghartig hield het beleedigde beest toen den kop scheef, knipoogde alsof er niets gebeurd was, klepperend stak hij den snavel in de lucht, alsof hij den vischstank in tweeën wilde happen en verliet na dit waardig protest de vischmarkt in de richting van de Maartensbrug...

Daar gekomen sloeg de wijze vogel zijn breede vlerken uit, vloog weg naar het Zuiden en is sindsdien nooit meer binnen Utrecht's wallen gezien. Ook de andere lepelaars frequenteerden de markt niet meer en toonden dus een merkwaardig gevoel van solidariteit. Dit veroorzaakte groote onrust, de geluksvogels moesten terug-

komen, maar hoe men ook lokte en paaide, de ooievaars waren en bleven weg. De Magistraat nam de zaak zelf in handen, maar ze moest helaas volstaan met een ordonnantie en bepaalde: „datte neymant naar gheen odevaars sel scieten, op kercke, huysen binnen onze goede Stadt ofte Vriheyd van dien, op poene van een pond". De beleedigde steltloopers bleven echter weg en de bevolking moest er eindelijk in berusten. Ze hebben waarschijnlijk een andere markt opgezocht waar een betere mentaliteit heerschte."

Wie der lezers weet het origineel van dit verhaal aan te wijzen of kan meer bijzonderheden over de Utrechtsche ooievaar vertellen?

ACADEMICA HISTORICA TRAIECTINA. III.

39. *Album Promotorum*, qui inde ab anno MDCXXXVI^o usque ad annum MDCCCXVum in Academia Rheno-Trajectina gradum doctoratus adepti sunt, Societas cui nomen „Provinciaal Utrechtsch Genootschap van Kunsten en Wetenschappen" componendum edendumque curavit, atque Academiae Rheno-Trajectinae trecesimo die natali donum obtulit. Traieci ad Rhenum, MCMXXXVI. (VIII en 278 blzn.). 8°.

Bij de aankondiging hierboven van het Gedenkboek van het Utrechtsch Studentenleven werd terloops gewag gemaakt van den finantieelen steun van de zijde van het Provinciaal Utrechtsch Genootschap van Kunsten en Wetenschappen, waardoor de uitgave van dat boek mede mogelijk werd gemaakt; doch nog heel wat meer reden tot dankbaarheid heeft het P. U. G. zich van de zijde van de jubileerende Utrechtsche Universiteit

gewonnen door het geheel op haar kosten samengestelde en gedrukte feestgeschenk, waarvan de titel hierboven is vermeld en dat Dr. F. Ketner, wiens naam zeer bescheidenlijk op de achterzijde van het titelblad wordt aangetroffen, tot auteur heeft.

Ter gelegenheid van het Utrechtsche jubelfeest van 1886 zag het voor hem, die belang stelt in de geschiedenis der *Academia Traiectina* onontbeerlijke „Album studiosorum academiae Rheno-Traiectinae MDCXXXVI—MDCCCLXXXVI. Accedunt nomina curatorum et professorum per eadem secula" het licht. Het had weinig zin eene uitgave als deze na het jaar 1886 tot dezen tijd voort te zetten, aangezien in officieele gedrukte en voor ieder toegankelijke publicaties de namen bereikbaar zijn van hen, die in later tijd curatoren en hoogleraren der Utrechtsche Hoogeschool zijn geweest of die als student daaraan zijn ingeschreven. Hetzelfde geldt ten aanzien

der promoties. De opsomming van hen, die na 1815 aan de Hoogeschool, later de Universiteit, te Utrecht den doctoralen graad hebben behaald, is eveneens uit gedrukte bescheiden gemakkelijk samen te stellen. Anders staat het met de promoties uit de periode 1636—1815.

In het archief der Gemeente Utrecht toch bevinden zich, in 1893 uit dat van den Academischen Senaat daaraan overgebracht, twee folianten, getiteld „Nomina Promotorum”, waarin de Rector Magnificus, sedert 1779 de Secretaris van den Academischen Senaat, de promoties, die plaats gevonden hadden, heeft opgeteekend. Het eerste deel loopt van 1636 tot 1684 (en omvat 926 promoties), het tweede van het laatstgenoemde jaar tot 1774 (melding makend van 3239 promoties). Deze promoties zijn nu door Dr. Ketner in chronologische volgorde in zijn boek afgedrukt, de eerste 24 jaren woordelijk, zooals zij in het promotieboek voorkwamen, daarna naar een vast schema geëffend. Voor de 820 promoties, die nog plaats gevonden hebben na 1774 tot den 6den November 1815, den dag, waarop de tot nu Stedelijke Utrechtsche Academie ingewijd werd tot Lands-Hoogeschool, maakte Dr. Ketner gebruik van het zich nog in het Archief van den Senaat bevindend derde promotieboek, dat tot het jaar 1851 doorloopt.

In dit hoogstnuttige en eveneens weër zeer fraai uitgevoerde boek treft men nu aan achtereenvolgens de data der promoties, de namen en de plaatsen van herkomst der gepromoveerden, de faculteiten, waarin gepromoveerd werd, en den aard der promoties, in later tijd ook de titels der disputaties

of dissertaties en de namen der promotoren.

Voor al voor een uitgave als deze onmisbare lijsten van verlatiniseerde lands- en plaatsnamen en van persoosnamen besluiten het boek, dat voortaan voor ieder, die zich met de geschiedenis der Utrechtsche Hoogeschool zal bezighouden, een niet genoeg te waardeeren hulpbron zal zijn.

4°. *Lijst van gedrukte geschriften over de Rijksuniversiteit te Utrecht.* Proeve eener bibliografie 1634—1936, samengesteld door G. A. Evers met medewerking van Dr. Elisabeth J. Gras, Dr. Johanna M. Keyman en Marie J. Reynvaan, ambtenaren bij de bibliotheek der Rijksuniversiteit te Utrecht. Utrecht, 1937. (VIII en 246 blzn.). 8°.

Hetzelfde, als wat boven gezegd werd van Dr. Ketners „Album Promotorum”, mag ook gelden voor het nu aan te kondigen werk. Het zal, en nog in meerdere mate dan de lijst der gepromoveerden, voor ieder, die studie maakt van het verleden der Utrechtsche Hoogeschool en Universiteit, en zelfs voor elkeen, die maar naar een bibliografisch gegeven in dit verband zoekt, een onmisbaar hulpmiddel blijken. Volledig? Niemand kan op dit terrein volledig werk leveren; maar, zoo volledig als, gezien de speurzinn van den heer Evers en van zijn medewerksters, maar mogelijk is, en bibliografisch aan de hoogste eischen voldoening gevend, als verwacht mag worden van de auteurs, wier levenswerk op dit gebied ligt, dit alles kan van een arbeid als dezen met gerustheid verzekerd worden. De samenstellers en de uitgeefster hebben op 22 Juni van het jubeljaar een voor-

loopig exemplaar van deze bibliografie aan de drie-honderdjarige Hoogeschool als feestgave aangeboden, maar daarbij het voorbehoud gemaakt, dat zij hun werk nog wilden aanvullen met de zakelijke publicaties, die als nog daarna naar aanleiding van het derde Eeuwfeest het licht zouden zien. Op 30 September 1936 hebben zij daarna hun arbeid afgesloten en in den afgeloopen zomer heeft het boek in zijn definitieven vorm het licht gezien.

Van hetgeen men in dit nasla-werk zal kunnen aantreffen moge ook nu weer een overzicht van den inhoud getuigenis afleggen. In een Eerste Gedeelte vindt men opgeteekend de titels van alle groote en kleinere gedrukte geschriften, die betrekking hebben op: Bibliographie, Verzamelingen; Bronnen; Algemeene Geschriften; Wapen, zinspreuk, banier, faculteitskleuren; Illustre school, 1634—1636; Forum Academicum, 1643; Vijftigjarig bestaan, 1686; Honderdjarig bestaan, 1736; Honderdvijftigjarig bestaan; 1786; Fransche tijd, opheffing en herstel; Tweehonderdjarig bestaan, 1836; Plan tot opheffing, 1848; Plan tot opheffing, 1883; Tweehonderdvijftigjarig bestaan, 1886; Driehonderdjarig bestaan, 1936; Hoogleeraren, benoeming, algemeen; Personeel in algemeenen dienst; Studenten; Studie-beurzen; Oud-studenten-, universiteits-fonds; Promoties, promoveeren; Universiteitsgebouw(en); Universiteitsbibliotheek; Faculteit der godgeleerdheid; Faculteit der rechtsgeleerdheid; Faculteit der geneeskunde; Faculteit der wis- en natuurkunde; Faculteit der letteren en wijsbegeerte; Faculteit der veeartsenijkunde en Indologische leerstoelen.

Een nog omvangrijker Tweede Ge-

deelte omvat een lijst der hoogleeraren, die aan de Hoogeschool en de Universiteit zijn verbonden geweest en nog zijn, naar het jaar hunner benoeming in tijdsorde gerangschikt, met vermelding van de over hun leven en naar aanleiding van hun werk verschenen geschriften. Uit den aard der zaak zijn de opgaven dier geschriften quantitatief zeer uiteenlopend. Bij een Gisbertus Voet beslaan zij meer dan 16 blzz. en zoo is het met meerdere strijdbare theologen en wijsgeeren het geval, maar niet zeldzaam zijn de namen van hoogleeraren, achter wier namen alleen maar hun levensjaren en die van hun professoraat worden vermeld, wat natuurlijk niets ten nadeele van hun wetenschappelijke werkzaamheid of hun gaven als academisch docent behoeft met zich te brengen.

Het vereischt geen betoog, dat dit allerverdienstelijkst boekdeel besloten wordt met een Algemeen Naamregister van de er in genoemde personen, die aan de hoogeschool (universiteit) verbonden waren en zijn.

Waarlijk, de Universiteit van Utrecht heeft zich niet te beklagen, dat bij haar derde Eeuwfeest de pen-nen niet in beweging geraakt zijn! Nu is dit bij vorige eeuw- of halve eeuw-getijden ook wel het geval geweest, maar, gezien de bovenaangekondigde werken, mag wel de verwachting uitgesproken worden, dat het aan het nageslacht bij volgende herdenkingsfeesten bezwaarlijk vallen zal, de mannen en vrouwen uit den tijd van 1936 in de wetenschappelijke waarde, de fraaiheid van vorm van hunne gedenkschriften en in hunne liefde tot de doorluchtige jubilaresse te evenaren, laat staan te overtreffen. W. A. F. B.